

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕
ภาวนามีอันสงส์มากกว่าบุญทั้งหลาย

ลูกศิษย์ ขออนุญาตกราบเรียน ผลของการปฏิบัติที่ทำตามคำสั่งสอนของหลวงตามาตลอด เมื่อได้พิจารณาจิตในจิต และได้ดูได้รู้อาการของจิตต่าง ๆ นานา นานเข้าก็ได้สัมผัสความว่างเปล่าเป็นวงกลม มีแสงเรือง ๆ นวล ๆ เท่าฝ่ามือ โดยมีสติและตัวรู้เด่นชัดเดินรอบอยู่ มีอุเบกขาเป็นฐาน มีปัญญาอยู่ส่วนบน(แต่เหมือนนั่งอยู่) ทุกอย่างไม่สามารถเข้าไปในวงกลมนั้นได้ ต่างอันต่างอยู่ ๒-๓ เดือนที่ลูกได้เฝ้าพิจารณาตรงนี้มากขึ้น โดยไม่จดจ่อกับความว่าง รู้สึกเบาและสบาย และปัญญาทำงานดีขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้ลูกก็มั่นใจว่า ต่อไปนี้จะเอาสติบวกกับตัวรู้เป็นที่ตั้งของจิต แล้วเอาปัญญาเป็นอาวุธ เอาความไม่ประมาทเป็นกำแพง มีการพิจารณาและภาวนาเป็นน้ำหล่อเลี้ยงของกายและจิต สาธุ ขอรบกวนแค่นี้ ควรมิควรกราบขอขมาด้วยกาย วาจา ใจ ต่อหลวงตามด้วยเจ้าค่ะ

หลวงตา เวลานั้นภาวนาถืออะไรเป็นอารมณ์ล่ะ

ลูกศิษย์ ถือพุทโธเป็นอารมณ์เจ้าค่ะ

หลวงตา พุทโธ เออ ถูกต้องแล้ว ที่นี้ที่ปรากฏจากนี้ไปก็เป็นอย่างนั้นใช้ไหมล่ะ เป็นอย่างที่ว่าในจดหมายเธอ ให้มีสงบนะ เอาจุดนี้จุดสำคัญ นี้เรียกว่าธรรมชาติ ที่มันมีลักษณะนั้นลักษณะนี้ เป็นอาการของจิต ถ้าเราจะติดใจกับมันก็ทำให้เพลินไป ถ้ามีแง่ใดแง่หนึ่งที่จะทำให้ตั้งใจเสียใจมันก็ทำให้ตั้งใจเสียใจได้ หลักใหญ่อยู่ที่คำบริกรรมคือ ความสงบ ให้อยู่ที่นั่น จะสว่างไสวชนิดไหนให้อยู่ในจุดนั้น อย่าตะครุบเงา เข้าใจไหม อันนั้นแสดงขึ้นมา อันนี้แสดงขึ้นมา มันเป็นเงาของจิตแสดงออกไป เหมือนต้นไม้มีกิ่งก้าน ให้เรารู้ว่านี่ต้น นั่นคือกิ่งก้าน นั่นคือดอกคือใบของต้นไม้แล้วเราก็ไม่หลง มองดูต้นไม้ก็รู้หมดว่าอะไร ๆ เป็นอวัยวะของต้นไม้ อันนี้เป็นส่วนกิริยาอาการของจิต มันมีต่าง ๆ กัน ให้ตั้งหลักคือความรู้นี้ให้เด่น สติเด่นอยู่กับคำบริกรรม ความรู้จะเด่น อันนี้เป็นจุดยืนยันเป็นจุดรับรองจุดตายตัว ไม่ค่อยมีภัยมีอะไร ไม่ล่อแหลมต่อความผิดพลาดและเสีย มีเสียได้นักภาวนา แล้วก็มาตำหนิว่า ภาวนาเป็นบ้าเป็นบอ

พระพุทธเจ้าไม่ใช่ศาสดาผีบ้านี่วะ ท่านทำถึงเป็นพระพุทธเจ้าแล้วคือถูกทางของธรรมแล้วก็เป็นที่ผู้ที่ได้ยินได้ฟังหรือท่านสอนอย่างนั้นแล้วเอามาทำ ว่าทำตามท่าน แต่มันไม่ได้ตามท่าน ในส่วนลึกกลับมันมีแยกมีแยะไป แล้วแฉลบไปเสีย ที่เสียไม่ได้เสียเพราะท่านสอนอย่างนั้น มันเป็นความเห็นของเจ้าของที่อาศัยว่าท่านสอนแล้วก็ภาวนา

ไป มีอะไรแสดงออกมานี้มันก็คืบคลานไปตาม แล้วเพลินไปตาม สิ่งที่เพลินไปตามเป็น
 อารมณ์ที่ทำให้โศกได้อีก ไปตามอีก เพราะฉะนั้นในการภาวนาเบื้องต้นเราจึงบังคับ
 เพื่อความไม่เสียหาย ผลไม่เสียหาย ถ้าอยู่ในหลักนี้แล้วไม่เสีย ถ้าแยกไปอย่างนั้นทั้ง ๆ
 ที่เรายังไม่ชำนาญชำนาญ อย่างนี้มีทางเสียได้ เช่นเด็ก ปล่อยให้เด็กออกนอกบ้านไปเที่ยว
 ที่นั่นที่นี้ เด็กเข้าบ้านไม่ถูก นั่น ไม่เหมือนผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เขานอกออกในไปกลางคืน
 กลางวันไปได้หมดรู้หมด แต่เด็กไปไม่ได้ ต้องมีผู้นำไป ผู้นำเข้ามา

ที่นี้อากการของจิตที่แสดงออกไปเพราะการเริ่มภาวนานี้ เหมือนเด็กออกไปแล้ว
 ก็ตามไป ๆ เสียได้ ทำความเข้าใจเอา ที่มันมีแวดมีวงอะไรอยู่ข้างบนนั้นก็เป็มนงคณัน
 แหละ แต่ให้ถือหลักคำบริกรรมนี้ไว้ อย่าให้เพลินไปตามมากนัก เข้าใจเทรอ

การภาวนานี้ โอ้ เราอยากจะให้พี่น้องทั้งหลายได้รู้ได้เห็นความพิสดารของจิต
 ของธรรม แล้วจะได้รู้ความพิสดารของกิเลสไปตาม ๆ กัน ไม่อย่างนั้นแก้ไม่ได้นะ คือ
 ธรรมต้องเหนือกิเลสตลอด เวลาพิจารณาไปเท่าไร หลักเกณฑ์ของใจดีเท่าไร ความ
 สว่างไสวจะแสดงออก ความรอบคอบทุกสิ่งทุกอย่างจะละเอียดไปตาม ๆ กัน ที่นี้กิเลส
 ประเภทใดมันก็สัมผัสในใจอันเดียวกันนั้นแหละ มันก็ทันกัน ๆ แก้ได้ ๆ อย่างนั้น
 แหละ การภาวนาจึงสำคัญมาก พุทธศาสนาของเรา เวลามีเทศน์ที่ไหนเราไม่ค่อยจะได้
 ปล่อยแหละเรื่องจิตตภาวนาซึ่งเป็นรากฐานสำคัญของพุทธศาสนา หรือรากแก้ว หรือ
 แก่นพุทธศาสนาอยู่ที่ภาวนานะ

การทำบุญให้ทาน รักษาศีลนี้ เป็นกิ่งของการภาวนา ถ้าการภาวนามีหลักมี
 เกณฑ์ดีเท่าไร เรื่องการทำบุญให้ทานภายนอกนั้นจะมีกำลังดึงดูดกันเอง มีกำลังไปเอง
 เพราะอำนาจแห่งการภาวนา ความเชื่อมั่นในจิตของตนเองจากภาวนานี้เป็นเครื่องหนุน
 ให้ทำความดีหนักเข้า ๆ หนักเข้าในเรื่องบุญเรื่องกรรม ทุกอย่างหนักเข้าไป การภาวนา
 จึงเป็นของสำคัญ

ให้ยึดตามที่ท่านสอนนะ ท่านสอนยังงี้ให้ยึดอย่างนั้นก่อน หากสงสัยค่อยมา
 ถามใหม่ เช่นอย่างหลักภาวนา เราจะเอาบริกรรมคำใดนั้นได้ตามนิสัย อันนี้เป็นจุด
 ศูนย์กลาง เรามีนิสัยชอบใจในคำบริกรรมใดแห่งธรรมทั้งหลาย เช่น พุทโธ ธัมโม สังโฆ
 อนุสติ ๑๐ เรยกตัวอย่างอันนี้เป็นต้น เราชอบคำใดเอานั้นมากำกับกับใจ ไม่ต้องหวัง
 มรรคหวังผล หวังสวรรค์นิพพานรที่ไหน อย่าไปหวัง ผิด ให้ตั้งอยู่ที่นี่ ตัวนี้อันนี้จะรู้ที่
 เดียว ไม่ต้องมีใครมาบอก ขอให้ตั้งหลักให้ถูกตามทางของศาสดาสอนไว้ ทางนี้สอนไว้
 เพื่อจะรู้จะเห็นในสิ่งที่มียู่ทั้งหลาย ให้ตั้งนี่เอาไว้ แล้วมีสติกำกับ สติสำคัญมากนะ การ
 ภาวนาที่แรกต้องใช้สติ มีสติบังคับ อย่ากดจนเกินไป ให้มีสติรู้อยู่ มันจะเคลื่อนไหวไป

ยังงืดู เช่นอย่างเราพุทโธ ๆ ให้อู้อยู่กับพุทโธ เอาพุทโธเป็นจุดที่สติตั้งลงจุดนั้น ความรู้ก็อยู่ที่นั่นกับพุทโธ ๆ ให้อยู่ที่นั่น

เราไม่ต้องไปคาดนะว่าจะให้อู้อย่างนั้นเห็นอย่างนี้ ผิดทั้งเพ ที่นี้เวลาเราตั้งหลักฐานคือ คำบริกรรมกับสติกลมกลืนกันกับความรู้นี้แล้วจะไม่เป็นอื่น ว่างี้เลย จะมีอาการขึ้นมาละเรื่องแปลก ๆ เป็นผลบวกโดยลำดับลำดับ เราอย่าคาดทำวันหลังก็ดี สมมุติว่าเราได้มีความแปลกประหลาดในเวลาภาวนา จะเป็นความสว่างไสวเป็นอะไรก็ตาม เวลาเราเริ่มต้นภาวนาคราวต่อไป เราอย่าเอานั่นมาเป็นอารมณ์ ให้เอาคำบริกรรมที่ตั้งรากฐานไว้ดีแล้ว แล้วสามารถที่จะรู้สิ่งเหล่านั้นได้นั้นแหละมาเป็นอารมณ์ ตั้งลงจุดนี้ แล้วสิ่งที่มันจะรู้มันจะรู้ไปเรื่อย ๆ ขอให้รากฐานคือปัจจุบันตั้งให้ดีก็แล้วกัน เรื่องคาดนั้นคาดนี้ เช่นส่วนมากไม่พ้นแหละ ใจใดก็มักจะเป็นอย่างนั้น พอมันรู้ขึ้นมาวันหลังภาวนาจิตมันจ่ออยู่ผลที่ได้แล้วผ่านไปแล้วนัน มันไม่ได้มาอยู่ปัจจุบันคือคำบริกรรมเป็นต้นนะ ที่นี้มันก็ไม่รู้ นี่หมายถึงการฝึกหัดภาวนาเบื้องต้น

ระยะนี้เราไปที่ไหนเทศน์ต้องเกี่ยวกับด้านภาวนา เพราะชาวพุทธเรานี่ประหนึ่งว่าภาวนาไม่มีในวงพุทธศาสนาเลย ทั้ง ๆ ที่ภาวนานี้คือรากแก้วหรือแก่นพุทธศาสนาเรา แล้วประหนึ่งว่าไม่มี มีแต่อื่น ๆ ไปอย่างนั้นแหละ เพราะฉะนั้นจึงได้เร่ง ไปที่ไหนจะสอน ไม่ได้สอนเฉพาะวันเทศน์ที่กรมประชาสัมพันธ์ คือไม่มีเวลาด้วย ในขณะที่ความหลงลืมที่จะนำมาพูดก็หลงลืมไปด้วย เพราะการเทศน์ก็เทศน์ไปหลายแห่งหลายกระทรวง ก็เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจนั่นเอง ไปแ่งนั้นแ่งนี้ เพราะแ่งที่เทศน์เหล่านั้น สิ่งที่ควรตำหนิมันมีอยู่ด้วยกันทุกคน ก็ต้องแยกไปโน้นแยกไปนี้ มีหนักมีเบาอะไร ตามที่ความผิดความพลาดหรือความดีมีอยู่ในที่นั้น ๆ ถ้าเป็นความดีก็เสริมกันไปหนุนกันไป ถ้าเป็นความไม่ดีก็ปิดออก ๆ ตำหนิ ๆ นั้น

เพราะฉะนั้นการเทศน์จึงกว้างขวาง บางทีลืม เช่นอย่างเทศน์ที่กรมประชาสัมพันธ์ ดูไม่ได้เทศน์ภาวนาวันนั้น อย่างอื่นก็เทศน์ไป ๆ ถึงอย่างนั้นได้ตั้งชั่วโมง ๑๐ นาที แล้วเจ้าของก็อ่อนเลยได้หยุด แนะ มันก็ไม่พอ มีหน้าซำยังหลงลืม ยังได้บอกในเวลาเทศน์ด้วย อ้าว หลงลืมแล้ว มันตัดปุ๊บเดียวขาด กำลังพูดไปเดี๋ยวนี้นี้ตัดปุ๊บขาด ไม่ทราบว่าจะพูดเรื่องอะไรมาลืมแล้วนะ ต้องตั้งใหม่ เดี๋ยวนี้นี้เริ่มแล้วนะ เริ่มขึ้นเรื่อย ๆ มันชัดมากก็คือวันเทศน์กรมประชาสัมพันธ์มีถึง ๒ ครั้ง ที่นี้การภาวนาซึ่งเป็นรากฐานแห่งพุทธศาสนาแท้ ๆ ไม่ค่อยมีใครทำกันเลย นี่ละที่จะเลิศเลอขึ้นที่จุดนี้ จะฝังรากฝังฐาน เชื้อบุญเชื้อกรรมอะไร ๆ จะเชื่อขึ้นที่จุดนี้ ตลอดถึงนรกสวรรค์ไม่ต้องถาม เอาจุดนี้ให้ได้นะ

นิสสัยวาสนาของเรามันจะควรรู้แจ้ง ลึกตื่นหยาบละเอียดขนาดไหน มันจะเป็นชิ้นภายในใจของรากฐานอันนี้ ใจนี้เป็นรากฐาน เกิดขึ้นจากการภาวนา มันจะรู้เอง อย่าไปคาดนะ คาดผิดทั้งนั้น ไม่ได้เรื่อง ต้องให้เป็นหลักปัจจุบัน สมควรจะรู้จะเห็นอะไรมันจะเป็นของมันเองในจิตไม่ต้องไปถามใครแหละ เวลาออกมาแล้วหากมีโอกาส ช่องใดมีความสงสัยค่อยถามครูถามอาจารย์ ในขณะที่เป็นนั้นอย่าไปวกไปวน จิตใจอยากจะถามคนนั้นคนนี้ ผิดทั้งเพอีกแหละ เนาะเป็นอย่างงั้นนะ ถ้าเรารู้สึกว่าอะไรไม่เหมาะเราอย จิตเสีย คือจิตนี้ออกไป พอถอยบับเรื่องนั้นก็หายไป เรื่องที่เกี่ยวข้องกับจิตนี้ก็หายไป ถ้าติดต่อไปเรื่อย ไม่ว่าจะเรื่องดีเรื่องชั่วก็จะไปเรื่อย

เรื่องการภาวนานี้เราพูดทุกอย่างอย่างเต็มอกเต็มใจ อยากให้พี่น้องทั้งหลายได้เห็นหัวใจ เอาตัวเรายืนเลย ๆ นะยืนเลยนะ ขนาดนี้ละ เราไม่สนใจกับถึงขยะขยะที่จะมาโจมตี ว่าพูดโอ้อวดพูดอย่างนั้นอย่างนี้เราไม่สนใจ เรื่องกิเลสต้องต้านทานเสมอ รบกับธรรมเสมอ ความจริงมีเท่าไรอยู่ในหัวใจของเราพูดได้ อย่างพระพุทธเจ้าแสดงแก่โลกได้ พระองค์ไปถามใคร หาใครมาเป็นสักขีพยาน มาให้คะแนนมาตัดคะแนนไม่มี สนธิปฏิริโก ขึ้นทันทีเท่านั้นผางเลยเทียว อันนี้ก็ธรรมอันเดียวกัน เดินทางอย่างเดียวกัน รู้เห็นแล้วจะไปถามใคร

เราพูดจริง ๆ ถ้าเรื่องถึงด้านภาวนาเป็นจริง ๆ นะ เห็นไหมน้ำตาร่วงวันนั้น มันถึงใจ ผึ้งนี้ นั่นขนาดนั้นนะ มันอยากให้โลกทั้งหลายได้เห็น พุทธศาสนานี้เป็นเหมือนตุ๊กตา แล้วกิเลสมันเป็นพวกสัว่มพวกถ่าน ธรรมนี้เป็นทองคำทั้งแท่งมันเอาไปเหยียบย่ำทำลาย กดทองคำไม่ให้เห็น ให้เห็นแต่กิเลสค้นหาเป็นบักกันทั้งบ้านทั้งเมือง พอธรรมแยบออกมานี้โจมตีแล้วนะ กิเลสโจมตีแล้วธรรมแยบออกมา เพราะกิเลสมันมีเต็มโลกเต็มสงสาร คลื่นกิเลสคลื่นมหาสมุทรสู้ไม่ได้ คลื่นมหาสมุทรจะมีอยู่ในทะเลเท่านั้น แต่คลื่นกิเลสอยู่กับหัวใจคน ทั้งในน้ำบนบกมีอยู่หมด กว้างขวางยิ่งกว่าคลื่นทะเลอีกคลื่นกิเลส นี่ละมันโจมตีธรรมไม่ให้ธรรมเกิดขึ้นได้

พอผู้ที่จะเป็นความดีรู้เห็นอะไรบ้างมาพูด คอยที่จะถากจะถางกันในแง่ต่าง ๆ เป็นอุบายของกิเลสมันเป็นข้าศึกต่อธรรมในหัวใจของผู้ว่านั่นแหละ มันออกมาได้นะ เราก็มารู้ว่ามันเป็นกิเลส ท่านพูดอย่างนั้นไม่ถูก พูดอย่างนี้ไม่ถูก โอ้เราเป็นตัวจอมนักปราชญ์ใหญ่แล้ว ไม่ฟังท่าน เลยกลายเป็นจอมปราชญ์ไปเสีย จอมแปดจอมชี้ข้างนี้เลย หลับตาพูดหลับตาไม่หลับตาคูย หลับตาค้าน ท่านรู้ท่านไม่ได้ค้านี่ ท่านเห็นจริง ๆ จัง ๆ ของท่าน นี่ละเวลานี้ศาสนาเรื่องธรรมนี้แทบจะไม่มีนะ ถูกคลื่นกิเลสซึ่งเป็นเหมือนสัว่มเหมือนถ่านเหยียบทับลงไป ๆ ธรรมจนจะไม่ปรากฏ นี่เรารู้หรือพี่น้องขึ้นมาบ้าง ในเวลาที่มีชีวิตอยู่นี้ก็จวนตายแล้วนี่ ว่างั้นเลย เพราะฉะนั้นถึงออกเรื่อย ๆ

เรื่องที่จะมาสะทสะท้านกับถึงขยะเขยะในปากของคน ดำหนิอย่างนั้นติชมอย่างนี้ เราไม่เคยสนใจเราพูดจริง ๆ พูดแล้วออกตามธรรมดาเลย เพราะฉะนั้นในแง่หนักเบาจึงออกได้เต็มเหนี่ยว ๆ ตามสายของธรรมที่จะหนักหรือเบา จะไปตามนั้นเลย ไม่ได้สนใจกับบุตรกับคู่อเล่านี้นะ กิเลสมันก็เหมือนบุตรเหมือนคู่อไปสนใจกับหัวมันอะไร นอกจากจะปราบมันให้มันราบเรียบออกจากหัวใจ เหลือแต่ความสว่างจ้าภายในใจเท่านั้น กิเลสไม่มีในหัวใจแล้วดำหนิที่ไหนได้ ไม่มีที่ดำหนิ ถ้ากิเลสมีมากมีน้อยจะมีข้อดำหนิติชมนะ ชมก็ชมเพื่อกิเลส ดำหนิก็ดำหนิเพื่อกิเลส มีแต่กิเลสเอาผลรายได้ ที่จะชมให้ธรรม กิเลสไม่เคยมีเรื่องชมธรรม เพราะกิเลสเป็นข้าศึกของธรรมจะเอาอะไรมาชม มีแต่ดำหนิติเตียน ๆ ตลอดเวลา จำให้ตึ้นะ

เราไปเทศน์ที่ไหนไม่พ้นที่จะพูดถึงเรื่องการภาวนา ถึงจะไม่รู้ไม่เห็นอะไรก็ตาม ผลแห่งการภาวนาของเรามีผลมากเป็นอันดับหนึ่ง ทาน ศีลอะไรเป็นอันดับที่สอง อันดับทีหนึ่งก็คือการภาวนา ยิ่งรู้ยิ่งเห็นแล้วยิ่งปลุกศรัทธาความเชื่อมั่นในผลของตนที่ทำขึ้นมาเรื่อย ๆ ทีนี้ก็หนุนทาน หนุนศีล หนุนความดีทุกอย่าง แล้วหิริโอตตปเปะความสะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรมทั้งหลายมันจะรู้เข้ามา อันใดที่ควรกลัวมันจะปิดปุ๊บ ๆ เลยในหัวใจนั้นแหละ อย่างพระโสดาท่าน เพียงท่านสำเร็จโสดา นั่นคือเข้าสู่ความจริงแล้วเชื่อบาปเชื่อบุญเชื่อกรรมแล้วนั้น ฝังแล้ว เมื่อฝังแล้วท่านจึงมีธรรมประจำใจเป็นนิสัยขึ้นมาโดยอัตโนมัติ

เพราะฉะนั้นพระโสดาจึงไม่มีการรับศีล เป็นสมุจเฉทวิริติโดยอัตโนมัติไปเลย คือหิริโอตตปเปะสะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรมไปในนั้นเสร็จเลย เช่นรับศีล ๕ ศีล ๘ ศีลอะไรนี้ หากว่าอยู่กับหมู่กับเพื่อนท่านก็นำบรรดาประชาชนรับเท่านั้น ผู้ที่เป็นพระโสดานั้นท่านจะไม่มีเจตนาว่าตั้งใจจะรับศีล เพราะศีลเราต่างพร้อยหรือขาดทะลุ ไม่มี เป็นแต่เพียงเป็นผู้นำ ๆ นี้เรียกสมุจเฉทวิริติของพระอริยบุคคล สมุจเฉทวิริติของปุถุชนนี้ตั้งความงดเว้นไว้ตลอดวันตาย นี้เรียกว่าวิริติตลอดวันตายเลย ส่วนพระอริยบุคคล เช่นชั้นพระโสดาขึ้นไปนี้จะเป็สมุจเฉทวิริติโดยอัตโนมัติตลอดวันตายเหมือนกัน ไม่ได้ตั้งทำตั้งทาง เรื่องหิริโอตตปเปะสะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรมทั้งหลายนี้เป็นขึ้นมาเอง ๆ นี้ละออกจากภาวนา ออกจากการได้ยินได้ฟัง รู้เห็นธรรมเป็นความจริงแล้วปลุกขึ้นมาทุกอย่างขึ้นชื่อว่าความจริง ความจอมปลอมปิดออก ๆ ท่านเป็นอย่างนั้น

ไปที่ไหนเราก็ได้เทศน์เสมอเรื่องภาวนา เพราะเป็นหลักสำคัญมาก มันจะไม่เป็นก็ตาม การภาวนาของเราก็มีผลมากตลอดอยู่แล้วนี่อันหนึ่ง แล้วยิ่งจะได้รู้สิ่งนั้นเห็นนี้ยิ่งจะแตกกระจายกระจายออกไป ฝังลึกกลงโดยลำดับ เรื่องเชื่อบุญเชื่อกรรมไม่ต้องบอกเป็นขึ้นมาเอง แล้วกระจายออกไปความเชื่อ กระจายกว้างขวางลึกซึ้งไปเรื่อย ๆ นี้เกิด

ขึ้นจากการภาวนา การที่เราได้ยินได้ฟังจากครูจากอาจารย์นี่ก็เป็นบทหนึ่ง แต่สู้บทภาวนาที่ประจักษ์ขึ้นในเจ้าของไม่ได้จากครูบาอาจารย์สอนแล้วทำอย่างนั้น ๆ อันนี้จะเป็นที่แน่ใจตัวเองได้โดยลำดับ จึงอยากให้พี่น้องทั้งหลายได้ภาวนา

เรารู้สึกเสียใจอยู่ที่ไปเทศน์กรมประชาสัมพันธ์ คนมีจำนวนมากมาย วันนั้นไม่ได้เทศน์เรื่องภาวนาเลย เทศน์เรื่องชี้หมู่ชี้หมาที่มันเอามาพอกหัวมันเต็มบ้านเต็มเมือง ปิดชี้หมู่ชี้หมาออกจากหัว มันยังจะว่าหลวงตาพูดอะไรอีกนะวันนั้นก็จะมี อย่างนั้นละ มันเห่าว้อก ๆ อยู่ในถึงขะนะพวกนี้ เहांอยู่ในถึงขะ เहांว้อก ๆ หลวงตานี้เทศน์ดูเทศน์ดำ ชัดไปชัดมาฟาดลงออกภาคอีสานมากางเลย ภาคอีสานเขาว่าคนทีเคียว วันนั้นเอาเปรียงเลย นี่ละเห็นไหม ตัวเคียวมันอยู่กับคนเข้าใจไหม ธรรมนี้ชำระล้าง อย่าเคียวเกินไปเข้าใจไหม มันเกินเหตุเกินผล อย่างนี้ต่างหาก มันบอกว่าหลวงตาอย่างนั้น อย่างนี้ละ ก็เลสตัวนั้นมันไม่ยอมรับเข้าใจไหม ทีนี้เอาอย่างนั้น นี่ละชะล้างลงไป ตัวสกปรกมันอยู่กับคนกับผู้ฟัง ธรรมะเป็นของสะอาดแล้วชะล้างลงไป ๆ เสียหายที่ตรงไหนธรรม

ดูดำ ว่ากล่าวเต็ดขาดขนาดไหน ก็เลสมันดูมันเต็ดขนาดไหนในหัวใจของสัตว์โลก ทำไมไม่ดูมันบ้าง ธรรมะชะล้างมันเพียงเท่านั้น ทำไมว่าธรรมะดูดำ ว่ากล่าวสกปรก โสมม ก็เลสมันได้ความสะอาดมาจากไหน เราอยากถามว่าอย่างนั้นนะ นี่ละเห็นไหม ก็เลสไม่ยอมรับธรรม ท่านทั้งหลายฟังเอานะ ไปเทศน์ที่ไหน ๆ ก็เลสจะออกต้านทาน ๆ ตลอด ๆ นั่นแหละ เรื่องอื่นไม่มีก็เลสเพราะเป็นข้าศึกกับธรรม จะยอมรับธรรมไม่มี ต้องต่อสู้ตลอดไป แต่สำหรับผู้แสดงธรรมที่ท่านรู้เห็นตามหลักความจริงจริง ๆ ท่านจะไม่สนใจนะ ก็เหมือนเราเทน้ำชะล้างสิ่งสกปรก สิ่งสกปรกมีมากมีน้อยก็เทล้างลงไป ๆ ถ้ามีมากเทมากเท่านั้น ท่านไปโกรธกับความสกปรกอะไรที่ไหน โมโหโกรธ ชะล้างมันสกปรกเฉย ๆ นี่ท่านก็ชะล้างสิ่งสกปรกภายในจิตใจของเรานั้นแหละ แต่ก็เลสมันไม่ยอมให้ชะล้าง

จับหมูเอาขึ้นมาใส่ตู้ใส่หีบไว้ เอาน้ำอบน้ำหอมมาทาประพรมให้มันสวยงาม เต็มมันโกกขึ้นมาไล่กัดเอา โดดจมปลักอยู่ในบึงในบ่อสกปรกนั้น เป็นฐานะของหมูเข้าใจไหม จะเอามันใส่ไว้ในตู้ในหีบไม่ได้นะหมู นี่ก็เลสก็เป็นอย่างนั้น หากความสะอาดไม่ได้คือกิเลส ธรรมสะอาดสุดยอด เพราะฉะนั้นจึงต้านทานกัน เพราะกิเลสไม่ชอบเลยความสะอาด ความสกปรกเท่าไรนั่นแหละคือเนื้อหนังของกิเลส กิเลสจะอยู่จุดนั้น ๆ แต่มันก็ได้บอกว่ามันสกปรกนะ มันบอกว่ามันสะอาดสุดยอด นั่นเห็นไหมมันสลับซับซ้อน ธรรมจับเข้าไปเห็นหมด ไม่เห็นพระพุทธเจ้าสอนโลกได้เทรอ เห็นแล้วถึงสอนได้ นี่ละให้จำเอานะท่านทั้งหลาย

เรื่องของกรรมแทรกเข้าไปหากิเลส มันอยู่มุมไหนเห็นหมด ไม่เห็นแก้ไม่ตก อย่างที่กิเลสเอามาโจมตี ๆ ธรรมทั้งหลาย เช่นอย่างว่าพุดดูพุดดำ พุดดูพุดเดือด พุดสกปรกโสภณเหล่านี้ มีแต่เรื่องกิเลสมันโจมตีมันป้องกันไม่ให้เข้าไปหา มันโจมตีตลอด ตัวมันคือตัวสกปรก คือส้วมคือถ่าน แล้วมันถือว่านี่สะอาดสุดยอดแล้ว นั่นละความสะอาดสุดยอดของกิเลส คือความสกปรกสุดยอดของสายตาแห่งธรรมที่มองดูกิเลส มันต่างกันอย่างนั้น เพราะฉะนั้นการเทศน์ว่าการจะเทศน์ไปอย่างอื่นไม่ได้ ถ้าเทศน์ชำระกิเลสนะ ถ้าเทศน์เพื่อจะส่งเสริมกิเลส เทศน์ไม่เทศน์มันก็ชอบกันอยู่แล้ว ส่งเสริมกันอยู่แล้ว ก็ไม่ทราบจะส่งเสริมไปหาอะไร มีแต่ไปช่วยแก้ไขชะล้างให้เท่านั้น แล้วกิเลสก็ต้องโจมตีตะไปเลยเหมือนกันนะ เทศน์ไปที่ไหนเทศน์ตะ กิเลสก็โจมตีตะเหมือนกัน เข้าใจไหม เอาจนกระทั่งกิเลสไม่มี ยอมหมอบราบ

ถ้าลงกิเลสสิ้นจากหัวใจแล้วหมอบต่อธรรมนี้ราบเลยนะ ที่ไม่ยอมหมอบมีการต่อสู้หนักเบาเล็กน้อยก็คือกิเลสมันมีอยู่เล็กน้อย มันต่อสู้หนักเบาเล็กน้อย จะเอาลงไป ๆ จนกระทั่งกิเลสราบแล้วหมอบ กราบธรรมสนิทเลย เป็นอย่างนั้นนะพากันจำเอา

ความรู้ภายในใจ โถ พิสดารมากนะ เราไม่ค่อยมาพุดนะ ก็คือพุดอันใดที่จะไม่เป็นประโยชน์แก่โลก ก็ไม่ทราบจะพุดไปหาอะไร เรื่องเฉพาะ ๆ กับสิ่งเหล่านั้นกับเรื่องเฉพาะ ถ้าเป็นประโยชน์ก็เป็นประโยชน์เฉพาะสิ่งเหล่านั้นมาเกี่ยวข้อง เช่นอย่างวงมนุษย์ไม่เป็นประโยชน์กับการเทศน์ประเภทนั้น ก็จะเอามาเทศน์หาอะไร อย่างที่ท่านเทศน์เกี่ยวกับเรื่องเทวบุตรเทวดา ท่านสอนสงเคราะห์เทวบุตรเทวดาโดยเฉพาะ มนุษย์ไม่เข้าไปเกี่ยวข้องเลย นั่นเป็นประโยชน์แก่ท่านเหล่านี้โดยเฉพาะ เวลาท่านสอนมนุษย์ท่านก็เอาแต่เรื่องของมนุษย์ เทวดาท่านก็ไม่เอามาเกี่ยว เวลาท่านเทศน์สอนพวกเหล่านั้นไม่เอามนุษย์เข้าไปเกี่ยว มันคนละภาค ๆ นี่นะ ดีไม่ดีเหมือนกับสิ่งเหล่านั้นไม่มี เพราะพุดออกไปแล้วโลกก็ไม่เชื่อ ตั้งแต่กิเลสมีฝังอยู่ในหัวใจยังไม่ยอมเชื่อ

ความโลภมีอยู่ในหัวใจ ความโกรธมีในหัวใจ ราคะตัณหาอยู่ในหัวใจ ฟินไฟทุกอย่างมีอยู่ในหัวใจ เกิดจากกิเลส กิเลสอยู่ในหัวใจมันก็ไม่ยอมเชื่อ มันก็ถือเอากิเลสว่าเป็นเราเสียทั้งหมด ที่นี้ไปที่ไหนก็มีแต่เรา ๆ เป็นภูเขาทั้งลูกดับฟ้าไปเลย ธรรมะเฉียดเข้าไปไม่ได้ ถูกกิเลสตีพังลงไปเลย เป็นอย่างนั้นนะ เรื่องความรู้ความเห็นพิสดารนี้ โถ พิลึกนะความพิสดารของใจ นี่ละคือกิเลสเท่านั้นปิดไว้ มันไม่ให้รู้ให้เห็น มีอยู่เต็มท้องฟ้ามหาสมุทรทั่วแดนโลกธาตุ เต็มไปหมดทุกสิ่งทุกอย่างจะเปิดเผยอยู่ด้วยความมีอยู่ของตัว ไม่ว่าส่วนหยาบ ส่วนกลาง ส่วนละเอียด จะเปิดเผยอยู่ด้วยความมีอยู่ของตัว แต่วิสัยที่จะรู้เห็นไม่ได้ยังงั้นมันก็ไม่รู้ เมื่อไม่รู้มันก็ลบล้างได้ว่าไม่มี แต่ท่านผู้ที่เห็นอยู่นั้นซิ จะไปลบล้างได้ยังไง ตั้งแต่เส้นตัวหนึ่งมันอยู่กับเรา เห็นมันอยู่แล้วก็ต้องเอาออก

นี่เส้นจะว่าไง สิ่งเหล่านั้นทำไมจะไม่เห็นไม่รู้ แล้วทำไมจะไม่ปิดอกเมื่อเป็นภัย นั่น ก็เป็นอย่างนั้นแหละ

ที่พระพุทธเจ้าท่านสอนนี้ท่านไม่ลำเอียง ไม่เอียงเลย อันใดมีอยู่ยังงี้ ๆ สอนตามหลักความมีอยู่ ไม่ลบล้าง ไม่ลำเอียง ชั่วบอกว่าชั่วดีบอกว่าดีเสมอกัน ดีขนาดไหน ชั่วขนาดไหน บอกตามขั้นตอนของดีและชั่ว ท่านไม่ลำเอียงและไม่ลบ เทวบุตรเทวดา อินทร์พรหมเป็นชั้น ๆ ท่านก็ไม่ลบ ชั้นนี้เทวดา ๆ ชั้นนั้น ๆ เสวยสุขของตนด้วยอำนาจแห่งบุญญาภิสมภารที่ได้สร้างมาหนักเบาเล็กน้อย ควรแก่สวรรค์ชั้นไหน ไปเกิดเป็นเทวดาก็เป็นเทวดาที่ควรแก่สวรรค์ชั้นนั้น ควรแก่สมบัติทิพย์ของเจ้าของ วาสนาของเจ้าของชั้นนั้น ๆ นั่น เป็นชั้น ๆ ไม่ได้ก้าวก่ายกัน เช่นสวรรค์ ๖ ชั้น ถ้าเป็นอย่างเดียวกันแล้วมี ๖ ชั้นหาอะไร นั่น มันก็มีหลายชั้นหลายภูมิของนิสสัยวาสนาแห่งสัตว์ที่บำเพ็ญ

ควรจะอยู่ชั้นใดตามนิสสัยวาสนาของตนก็อยู่ชั้นนั้น ๆ โดยไม่มาแบ่งสันปันส่วนกันหาอะไร กรรมท่านแบ่งเอง ไม่มาขัดมาแย้งกันอะไรเลย อย่างพรหมโลก ๑๖ ชั้น มีไว้อะไร ก็มีไว้เป็นหลักธรรมชาติ สัตว์ก็เป็นหลักธรรมชาติอันหนึ่งสร้างไปแล้วเป็นผลขึ้นมาดีชั่วขนาดไหน ก็จะต้องไปตามหลักธรรมชาติของตัวเอง ควรลงนรกเอาไว้ไม่อยู่ใครจะลบล้างขนาดไหนว่านรกไม่มี ก็มีแต่ลมปาก ความจริงไม่ได้ขึ้นอยู่กับลมปากนะ ขึ้นอยู่กับความจริง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว นั่นตรงนั้นแหละ ผางลงไปเลย ท่านสอนอย่างนั้นธรรมพระพุทธเจ้า จึงว่าเป็นธรรมที่ยอด เราพิสูจน์กันด้วยภาคปฏิบัติ

ถ้าธรรมดาฟังนี้ เพราะจิตใจมันมีดมันบอดมันมัว มันไม่ค่อยทราบทางเรื่องความจริงของธรรมที่กระจ่างแจ้งจากพระพุทธเจ้าแสดงสอนโลกนะ แต่เวลาปฏิบัติรับกัน ๆ ได้มากน้อย ยอมกันเป็นลำดับลำดับ เรียกว่ารู้เต็มหัวใจแล้วยอมเต็มหัวใจ ถึงจะไม่เต็มภูมิเหมือนศาสนา นั้นเป็นภูมิของศาสนา นี้เป็นภูมิของสาวก รู้ได้ขนาดไหนเต็มภูมิของตัวเอง ยอมรับกราบพระพุทธเจ้า นั่นเป็นอย่างนั้นนะ

อย่างที่ว่า เทวบุตรเทวดา ใครเชื่อเมื่อไร พระพุทธเจ้าตรัสรู้ฝั่งขึ้นมา นี้ นั่นแหละธัมมจักกัปปวัตตนสูตร แสดงไว้ก็ชั้นเทวดา ส่งเสียงถึงกัน ๆ ตลอดครุ่เดียว ฟังซิ เร็วไหม ชั้นนี้ส่งเสียงชั้นนั้นส่งเสียงเรื่อย ๆ เลย มนุสสุสาเวสุ ๆ เรื่อย พอได้ยินได้ฟังแล้วส่งเสียงถึงกันตลอด กระเทือนหมดทั่วแดนโลกธาตุ อยญจ ทสสทสสิโลกธาตุ หมิ่นโลกธาตุ สงกมุปี สมุปกมุปี สมุปเวทิ อปุปมาโณ จ โอฬาโร โอภาโส โลเก ปาตุรโหสิ มีความสะเทือนสะท้านหวั่นไหว ด้วยความปีติยินดีอัศจรรย์ทั่วกันหมด หมิ่นโลกธาตุฟังซิ ถึงหมิ่นโลกธาตุ เป็นยังงี้อำนาจของธรรมพระพุทธเจ้า สะเทือนไปถึงขนาดนั้น ที่เทวดาอินทร์พรหมอนุโมทนาสาธุการทั่วแดนโลกธาตุ นั่นละธรรมของพระ

พุทธเจ้าเลิศไหม เทวดาตนไหนที่ไม่กราบธรรมพระพุทเจ้า ทะนงตัวไม่มี กราบราบ
หมดเลย นี่ธรรมพระพุทเจ้า

ที่นี้บรรดาสาวกทั้งหลายที่ท่านตรัสรู้ธรรม ก็มีรองลำดับลำดับตามนิสัยวาสนา
ของตน แต่ท่านไม่นำมาพูดเพราะไม่เกิดประโยชน์ จะเกิดประโยชน์เฉพาะพวกนั้นที่มา
เกี่ยวข้องกับท่านอยู่เวลานั้นเท่านั้น ส่วนคนอื่นเช่นอย่างมนุษย์นี้ไม่เกี่ยวข้อง เวลาท่าน
เทศนาว่าการเกี่ยวกับมนุษย์ท่านจึงไม่เอามาพูดเลย เหมือนหนึ่งว่าไม่มี แต่เวลาท่าน
เกี่ยวข้องกับเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม มนุษย์ก็เหมือนตายหมดโลกนั้นแหละ เข้าใจ
ไหม มีแต่ท่านเหล่านั้นเป็นผู้สดับรับฟังอรรถธรรม เสียงสะท้อนวันไหวอนุโมทนา
สาธุการ ด้วยเสียงทิพย์หุทิพย์รับกัน ต่างกันนะ นั้นเวลาเทศน์สอนพวกเทพ

สาวกแต่ละองค์ ๆ นิสัยวาสนาต่างกัน ผู้ที่มีฤทธาศักดานุภาพเกี่ยวกับเรื่อง
เหล่านี้ก็แสดงเต็มเหนี่ยว ๆ พระพุทเจ้ายกไว้เสีย ฟังแต่ว่า อยญจ ทสสทสสีโลกธาดุ
หมื่นโลกธาดุสะท้อนสะท้อนสะท้อนไหวไปหมดเลย สาวกทั้งหลายรองลำดับลงมานั้นก็
เป็นลำดับลำดับ แต่ท่านไม่พูด ความพอดีพอดีใครจะเกินพระอรหันต์ละ เรื่องความ
พอดีพอดีทุกอย่างทั้งใกล้ทั้งไกล ใครจะรู้จักประมาณยิ่งกว่าพระอรหันต์ สมควรที่จะ
ออกแสดงเมื่อไร ท่านก็ออกเอง เมื่อไม่สมควร มีเหมือนไม่มี เพราะไม่เกิดประโยชน์
เอามาแสดงทำไม อย่างนั้นแหละ แต่เวลามันรู้เข้ามันมีกระเทือนถึงกันหมด

บรรดาพระสาวกทั้งหลายจะไม่สงสัยกันในนิสัยวาสนาบารมีของตัวเอง ที่จะรู้
หนักเบาอย่างน้อยเพียงไร เว้นความบริสุทธิ์นั้นเสีย ความบริสุทธิ์นี้เสมอกันแล้ว ไม่มี
ปัญหา แต่นิสัยวาสนาที่จะมีความลึกตื้นหนาบางต่างกัน เกี่ยวกับเรื่องโลกนั้นต่างกัน
แต่ท่านรู้อะไรของท่านนี้จะให้ว่าใครจะค้านไม่ค้านท่านไม่เคยสนใจ กับพวกหูหนวกตา
บอดนะ เพราะท่านรู้ด้วยความตาดีหูแจ่มตาสว่าง ท่านไม่ได้มีคัดค้านกันบรรดาพระ
อรหันต์ รู้มากรู้น้อยท่านพอดีพอดีกับภูมิของตัวเอง ๆ ท่านไม่นำมาคัดค้านไม่มาเป็น
คู่แข่งกัน รู้ตามภูมิของตัวเอง

ที่สรุปลงมานี้คือการภาวนานะ การภาวนาจึงพิสดารมากที่สุด สิ่งไม่เคยรู้
เคยเห็นไม่เคยคาดเคยคิด เป็นขึ้นมาได้ไม่สงสัย ก็กิเลสอันเดียวเท่านั้นปิดไว้ พอเปิดนี้
จ้า มันก็เห็น เปิดมากเปิดน้อยเห็น เปิดจำกัด เห็นกระจ่างเต็มหัวใจเลย เป็นอย่างนั้น
นะ ต่างกัน จึงอยากให้ภาวนา

ไปที่ไหนทุกวันนี้มักจะเทศน์ทางภาวนา เพราะความสงสาร อยากให้ตั้งหลักตั้ง
เกณฑ์ไว้ในจุดภาวนา ถึงจะไม่ได้ความแปลกประหลาดอัศจรรย์ การภาวนานี้มีอันสงส์
มากกว่าการสร้างบุญทั้งหลายนะ จะได้สั่งสมบุญกุศลตลอด จะรู้เห็นอะไรไม่เห็น
อะไรก็ตาม ส่วนบุญกุศลเกิดขึ้นจากการภาวนา เป็นรากฐานสำคัญและมีอันสงส์มาก

ด้วย จึงขอให้พากันตั้งอกตั้งใจทำภาวนา บำรุงลำต้นให้ดี กิ่งก้านสาขาดอกใบจะแตก กระจายออกไป

พูดเรื่องนี้ก็ โอ้อัจฉริยะหลวงปู่มั่นเรา แหม พิศดารมากนะเรื่องเทวบุตรเทวดา อินทร์พรหม หลวงปู่มั่นพิศดารมากจริง ๆ แล้วท่านเหมือนไม่มีนะ อยู่อย่างนั้นแหละ อยู่กับพระเจ้าพระสงฆ์เหมือนสิ่งนี้ไม่มีเลย ท่านก็สอนพวกตบอดหูหนวก เบี่ยงปร้าง ๆ ด้วยความรำคาญท่านนั้นแหละ เวลาแย็บเข้าไปพูดถึงเรื่องเทวบุตร เทวดา ท่านจะไม่มาพูดต่อท่ามกลางสงฆ์ ท่านไม่เคยพูดนะ เหมือนไม่มี โน้นเวลาอยาก รู้ชัดละเอียดลออ อยู่เฉพาะกาลเวลาอันเหมาะสม นั้นแหละเหมาะสมมาก เอ้า แย็บเข้าไปตรงไหน จะออกมาเหมือนกับน้ำเต็มถัง เปิดช่องไหนออกเลย ๆ มีแต่ของจริงล้วน ๆ ที่ท่านรู้ท่านบรรจุไว้เรียบร้อยแล้ว อย่างนั้นแหละมันถึงได้ชัดเจน ว่าภูมิของท่าน ขนาดไหน เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมอะไร กระจ่างอยู่นั้นหมด แต่เวลาท่านสอนพระ ไม่มีนะ เจียบไม่เคย ที่รู้ที่เห็นเหล่านี้ มีแต่คอยฟังกาลอันควร เฉพาะ ๆ สององค์บ้าง สามองค์บ้าง นั้นแหละท่านจะเปิด เปิดนั้นคือว่าเรากราบเรียนถามท่านแ่งนั้นแ่งนี้ ท่าน จะอธิบายออกมา เรื่อย ๆ

เกี่ยวกับเรื่องพวกกายละเอียด พวกกายทิพย์ คิดดูซิเวลาท่านพูด อย่างที่เรา นำ มาเขียนไว้ มาอยู่ทางสกลนครนี้เทวดาไม่ค่อยมาบ่อย ไม่เหมือนอยู่ที่เชียงใหม่ ท่านว่า เนาะฟังซิ คือเชียงใหม่อยู่ในป่าในเขาลึก ๆ ประมาณ ๓-๔ ทุ่มมาแล้ว แต่ที่ท่านแสดง ไว้ในอรรถธรรมว่า ในราวเที่ยงคืนแสดงธรรมและแก้ปัญหาพวกทวยเทพทั้งหลาย ท่าน วางไว้เป็นระยะกลางเที่ยงคืน เวลาท่านพูดออกมา โอ๊ย เวลาเที่ยงคืนนั้นพูดเป็นศูนย์กลางเอาได้เลย ๆ นั้นเห็นไหม จะว่าค่านหรือไม่ค่านก็ฟังเอาซิ ครั้นเวลาเราอยู่ในป่าใน ที่สังัดนั้น ประมาณสัก ๔ ทุ่มมาแล้ว นั้นเห็นไหมละ พวกเทพทั้งหลาย เพราะมันเจียบ ประมาณสัก ๔ ทุ่มมาแล้ว

ท่านว่า วันหนึ่ง ๆ ไม่ค่อยได้เว้นที่จะสงเคราะห์พวกเทพ นั้นฟังซิ มามากต่อ มาก มาทั้งพวกกุมมเทวดา รุกขเทวดา อากาศเทวดา จนกระทั่งเทวดาชั้นสวรรค์ พรหมโลก ท่านพูดให้ฟัง แหม พิศดารมาก ท่านไม่ได้ว่างนะ ท่านว่าจี่ อยู่ในป่าในเขา ทำประโยชน์ให้แก่พวกทวยเทพทั้งหลาย มนุษย์นั้นไม่ได้ไปเกี่ยวข้องกับท่าน ท่านอยู่ใน ป่าในเขาโดยเฉพาะจริง ๆ ไม่มีใครไปยุ่ง พวกนั้นเขาก็เป็นคนป่า เขาจะไปยุ่งกับท่าน หาอะไร นั้นแหละท่านสงเคราะห์พวกทวยเทพทั้งหลาย แทบจะไม่เว้นแต่ละคืน ท่านว่า จั้ นะ อยู่ในป่านั้น

แต่มาอยู่สกลนคร ไม่ค่อยมี นั้นฟังซิ จะมาเป็นกาลเวลา เทศกาล เช่นวันเข้า พรรษา วันวิสาขะ วันมาฆะ วันเข้าพรรษาหรือออกพรรษา มาเป็นกาลเป็นเวลา ท่านว่า

จัน ทางโน้นไม่มี แนะฟังซิ พวกเทพทั้งหลาย นั้นแหละเห็นไหมผู้ตาสว่าง แต่การจะได้ ยินนี้ต้องเป็นนิสัยของลูกศิษย์ลูกหา จะหาสอดหาแทรกกราบเรียนถามท่านเป็นกรณี พิเศษ ซอกแซกถามนั้นบ้างถามนี้บ้าง ถามตรงไหนก็เหมือนเราไขก๊อกน้ำ ไขตรงนี้ปั๊บ จ๊อกออกมา ๆ ถ้าหากเรามีความสามารถไขก๊อกรอบหมดทั้งถัง ออกหมดทั้งถังเลย นั้น ธรรมท่านเป็นอย่างนั้น พิสดารมากหลวงปู่มัน

เรานิสัยเหมือนอย่างว่านั่นแหละ นิสัยวาสนาอาภัพ ได้มาเพียงแค่นี้ นิสัยวาสนา เราอาภัพแล้วว่าเป็นอันดับหนึ่ง ครั้นสอนลูกศิษย์ลูกหา มันก็ไม่ได้เรื่อง มันก็อาภัพทั้ง ลูกศิษย์ลูกหาทั้งอาจารย์ บวกกันแล้วพวกอาภัพ พอดี มันพอ ๆ กันจะไปตำหนิใคร สอนให้ลงทางจงกรม มันก็โดดขึ้นหมอน ขึ้นไปหาอะไรหมอน นึกว่าบอกขึ้นมาพักเสีย ก่อน ไปอย่างนั้นนะ มันไม่ไปทางจงกรม

ก่อนจะกลับมาที่นี่ ผู้ว่าการแบงก์ชาติมาวันที่ ๘ นะท่านมหา พูดถึงเรื่องที่จะมี งานใหญ่ คืองานครบรอบธนาคารชาติ ๖๐ ปี แล้วจะนิมนต์พระมาจำนวนมา ตั้งเอา จำนวนปีเลย ๖๐ ปี ว่าจะนิมนต์พระมาสัก ๖๐ องค์มาในงาน เรียกว่าเป็นงานประวัติ ศาสตร์ด้วย เกี่ยวกับเรื่องการช่วยชาติ จะบวกเข้าในธนาคารชาติหมดเลย วันนั้นได้ ปรีกษาหรือ พูดเข้ามาหาเราขอข้อปรีกษาอะไรจากเรา ตกลกก็ให้ ๓๐ นะ คือเราให้ เหมาะสม ๓๐ องค์พอดีแหละ คือทางนั้นอยากได้ ๖๐ องค์ ครบกับ ๖๐ ปีของการตั้ง ธนาคาร เราก็ชี้แจงเหตุผลให้ทราบ แล้วก็มาลงอยู่ในจุดที่พระ ๓๐ องค์ เอาละพอดี เรว่าจัน ตกลกวันที่ ๑๐ ธันวาเป็นวันเริ่มงาน

นี่ก็จะให้นิมนต์พระ บอกหมด เราเป็นคนสั่งเองด้วยนะ นิมนต์ให้พระมาในงาน นี้ เอาวัดกรรมฐานอยู่ที่ไหนซึ่งเป็นผู้มีอรรถมีธรรม ให้ไปมีความสง่างามให้ชาวกรุงทั้งหลายได้เห็นบ้าง นาน ๆ ท่านจะออกมาทีหนึ่ง ส่วนมากพวกเปรตพวกผีมันจะว่า พวก เศษพวกเดนพวกผ้าขี้ริ้วห่อบุตรห่อคูถ จะอยู่ในป่าในเขาได้แก่พวกกรรมฐาน เข้าใจ ไหม เขาว่าผ้าดอกคำหรืออะไร ผ้าเขาสดสวยงดงามแล้วห่อทองคำอีก นั้น เขาก็จะบอก ว่าคือพวกเขาเอง พวกเขาเองคือใคร พวกถึงบุตรถึงคุณนั้นเอง เข้าใจไหม นั่นละพวก ยกยอตัวเอง ก็เลสเป็นอย่างนั้น

ทีนี้เป็นโอกาสอันดี เราก็เลยให้นิมนต์พระกรรมฐานมาจำนวน ๓๐ องค์ วัด ไหน ๆ ให้ไปตรวจดู ทั้งธรรมยุตทั้งมหานิกาย ให้ได้มาชม ธรรมยุตก็ตามมหานิกายก็ ตาม มรรคผลนิพพานมิได้เสมอกันหมด ไม่ได้มีอะไรยิ่งหย่อนกว่ากัน ที่ว่าตั้งธรรมยุต มหานิกายตั้งเป็นชื่อเป็นนามเฉย ๆ มันขึ้นอยู่กับปฏิบัติ อันนี้พวกเรานี้ทั้งธรรมยุต มหานิกายที่เป็นฝ่ายกรรมฐานมีแต่ลูกศิษย์หลวงปู่มันนะ แล้วท่านเหล่านี้ตั้งใจปฏิบัติ จึงได้ขอนิมนต์ท่านออกมา ให้พี่น้องชาวกรุงเทพเราได้กราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญ

ใจบ้าง เป็นบางกาลเวลาที่เห็นว่าสมควรอย่างยิ่ง คือการฉลองครบรอบ ๖๐ ปีธนาคารชาติ จะเอาประมาณสัก ๓๐ องค์กรนะ วัดนั้นบ้าง ๆ วัดละองค์สององค์ อะไรก็แล้วแต่ให้ได้ ๓๐ องค์กร

แล้วก็สมเด็จพระสังฆราชองค์หนึ่ง เอาท่านมาเป็นประธาน เป็นร่วมพิธีร่วม ไทโร ท่านเป็นธรรมอย่างมากทีเดียว เพราะฉะนั้นเราถึงได้บูชาความดีงามของท่าน พุด ออกทางวิทยุด้วยมิใช่เหรอ ยกยอสรรเสริญบูชาท่าน ว่าท่านเป็นธรรมจริง ๆ เราเห็นได้ เวลาประชุมมหาเถรสมาคม ประชาณัติทั้งหลายเป็นฝ่ายมากเลอะไปเลย ท่านไม่เห็นด้วย ท่านเดินหนีจากที่ประชุมเลย ประชุมคณะกรรมการมหาเถรสมาคม ต่อจากนั้นท่านก็ แหย่คืบภายหลัง ว่าพวกนี้มันประชุมเหมือนหนังตะลุง ท่านไม่เอาด้วย ท่านหลีกมาจากนั้นท่านก็แหย่กลับคืบไปอีก ว่าที่ท่านอาจารย์มหาบัวพาดำเนินและคัดค้านทุกอย่าง นั้นถูกต้องหมดแล้ว ค้านหาอะไร นั้นละความเป็นธรรม เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่เล่นด้วย พวกนี้ว่างั้นเลยนะ

ที่นี้พวกบรรดาลูกศิษย์ลูกหามาเล่าให้ฟังเป็นความจริงจริง ๆ เราก็อยกความดีนี้ สะท้อนไปหาท่าน ขอบุชาคุณท่านเราบอกอย่างนี้ แล้วก็ออกทางวิทยุเหมือนกัน เราหา นักหาหนาทาคครูอาจารย์ผู้เป็นอรรถเป็นธรรมอย่างนี้ เราว่าอย่างนี้ ท่านก็รับอนุโมทนา สาธุการจากเรา นี่ละองค์นี่องค์หนึ่งที่จะเอาเข้ามาในงานนี้ ให้ท่านมาเป็นประธานในงานครบรอบ ๖๐ ปี นอกนั้นก็เอาคณะกรรมการแล้วแต่จะได้อะไรใด พระท่านคำนวณเรียบร้อยแล้วท่านจะมาหาเราอีกทีหนึ่ง

นี่ก็เราแหละเป็นคนสั่ง ใครจะมาตำหนิติเตียนให้มานี้เลย อย่างมาเอาเรื่องกับ พระทั้งหลายที่มา เป็นเรื่องของเราต่างหาก ให้มาที่นี้เลยเราบอก ลงได้ขึ้นเวทีแล้วไม่มี ถอย พิจารณาโดยอรรถโดยธรรมแล้ว ควรออกหนักเบาอย่างน้อยเพียงไร จะพุงเลย ๆ ถ้าขัดธรรมแล้วไม่ออก จะรุนแรงจะเด็ดดุเดือดขนาดไหนเป็นเรื่องของธรรมออกทั้ง นั้น ถ้าเป็นเรื่องกิเลสขัดต่ออันนี้ไม่ฝืนไม่ออกไม่กระดิกเลย เรียกว่าเคารพธรรม อัน ไหนผิดก็ต้องรู้ ไม่เอา เพราะฉะนั้นเวลาแสดงออก จะออกทางวิทยุทางไหนออกเลย ถ้า ลงเราได้พุดแล้วออกเลย ถ้าทางไหนจะมาคัดค้านต้านทานก็โบกมือแล้วนะว่าอย่างนั้น เลย ให้ถอยไม่มีถ้าลงได้พิจารณาเต็มกำลังความสามารถแล้ว ขนาดไหนควรจะออก แง่ ไหนมุมใดเพียงเท่านั้นออกเลย แล้วออกไปแล้วไม่ได้มาทบทวนพินิจพิจารณาแง่นั้น หนักบ้างแง่นี้เบาบ้างอะไรไม่มี ที่จะมาทบทวนว่าที่พุดไปนั้นหนักไปหรือเบาไปหรือ อะไร เราไม่มี ออกพร้อมหมดแล้วตุมทีเดียวเลย แล้วไม่กังวล ไปแล้วผ่านไปเลย พร้อมแล้วถึงออก

ต่อไปนี่พวกเราก็จะได้เร่งระดมคำ บรรดาพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทยเรา ให้ถือเป็นการจำเป็นเต็มหัวอกด้วยกัน เวลาจะจมนี่จะจมนทั้งชาติทีเดียวชาติไทยเรา ที่ผ่านมา ๓-๔ ปีจะจมนทั้งชาติไปเลยทีเดียว หมู หมา เป็ด ไก่ ก็จะจมไปด้วยกันกับเจ้าของนั่นแหละ ทีนี้เราต่างคนต่างรู้เนื้อรู้ตัว แล้วก็ปรับปรุงกันเต็มเหนี่ยวเลย จุดลากขึ้นมาอย่างเต็มกำลังความสามารถมาตั้งแต่บัดนั้น โดยก็มีหลวงตาเป็นผู้นำออกเลยเที่ยวด้วยความร้องโก้งที่ว่า ได้เป็นผู้นำอย่างอาจหาญชาญชัยเลย ทีนี้ทางฝ่ายบ้านเมืองนายกฯใหม่ก็ขึ้นมารับกันได้พอดี นี่เรากำลังรื้อฟื้นทางชาติบ้านเมืองก็ดำเนินไปด้วยความราบรื่นดีงาม สำหรับผู้หวังอุ้มชาติไทยของเรา ด้วยความเป็นหัวหน้า ท่านก็ดำเนินดีของท่าน เรายังไม่มีข้อต้องตินะ

ออกแรงแทนเราจะติดตามดูทุกแง่ เจียบ ๆ อยู่อย่างนี้แต่มั่นไม่ถอย เข้าใจไหม ถ้าเหตุการณ์ใด ๆ ที่ควรจะสกัดข้างหน้าหรือข้างหลังมันจะออกเองนะ ถ้าไม่มีนี่ก็ไม่มีเฉยอยู่ ดูอันนี้ก็ดูเพื่อชาติไทยของเรา เพื่อศาสนาของเราเอง ไม่ใช่เพื่ออะไร นี่ก็กำลังทางชาติบ้านเมืองของเราที่รู้สึกว่าเป็นที่พอใจดังมาพูดให้ฟังเมื่อวานหรือวันไหนที่เกี่ยวกับธนาคารชาตินะ เออ.นั่นละ ให้ผู้กำกับฯ พูดให้ท่านผู้ว่าฟังนะ เกี่ยวกับเรื่องนั้น เริ่มต้นเป็นยังไง

ผู้กำกับ กราบเรียนให้ทราบทั่วกันนะครับ ท่านผู้ว่าฯ แแบงก์ชาติมากราบหลวงตา แล้วก็ได้เล่าเรื่องราวให้ฟังว่า พันธบัตรช่วยชาติ ชื่อพันธบัตรที่ออกขายให้ประชาชนทั่ว ๆ ไป ๓ สามแสนล้านบาทนี่นะครับ ใช้ชื่อว่า พันธบัตรออมทรัพย์ช่วยชาติ ก่อนหน้านี้ก็ได้ออกหลวงตาขออนุญาตในการที่จะใช้คำว่า ช่วยชาตินะครับ เอาไปใช้ แล้วก็พันธบัตรนี้ขายหมดภายใน ๒ วัน ครึ่ง ซึ่งท่านหวังว่าภายใน ๓๐ วัน ท่านก็พอใจ ถ้ายิ่งไปกว่านั้น ๔๕ วันก็ยังพอใจ เพราะว่าพันธบัตรนี้เป็นที่ทราบทั่ว ๆ กันว่ามั่นไม่ไซของง่าย ๆ นะ ครับ แต่ก็ด้วยบารมีของหลวงตาแหละครับ แต่หลวงตาก็เฉย ๆ ท่านก็บอกว่า หลวงตาทำยังไงให้ชนะ ถึงได้ขายหมดภายใน ๒ วันครึ่ง หลวงตาก็เฉย ท่านบอกว่าเหลือเชื่อ นายกำกับบอกว่า เหลือเชื่อ คณะรัฐมนตรีก็บอกเหลือเชื่อ

รวมทั้งท่านไปต่างประเทศเมื่อเร็ว ๆ นี้ ชาวต่างประเทศเขาก็ดู ท่านก็เล่าให้ฟัง เขาก็บอกเหลือเชื่อ แต่ความจริงก็หมดไปแล้ว ๒ วันครึ่งนะครับ ท่านก็บอกทำแค่นี้พอ มูลเหตุที่ว่าทำไมไม่ทำมากขึ้นเอา ๕ แสนล้านได้ไหม ท่านบอกทำได้เขาขายหมด แต่ว่าจะเป็นภาระในการที่จะหาดอกเบี้ยมาให้ ทำแค่นี้พอแล้ว แล้วก็เลยว่ามีมากราบขอบพระคุณหลวงตา แล้วก็เลยนิมนต์ไปแบงก์ชาติครับ สาเหตุอีกประการหนึ่งก็คือแบงก์ชาติต้องอยู่คู่ประเทศไทยตลอดไป สำหรับท่านจะมาจะไปหรือคนไหนก็ตามแต่มาเป็นผู้ว่าฯ เดียวก็มาเดียวก็ไปรวมทั้งการเมืองด้วย แต่แบงก์ชาติต้องอยู่คู่ประเทศ

ไทย ท่านเลยขอหลวงตาให้จัดพระเพื่อเป็นสิริมงคล เพื่อจะได้ไม่มีการผิดพลาดอย่างที่
แล้ว ๆ มาอีก อีกประการหนึ่งกฎหมายเรื่องพันธบัตรนี้ผ่านตลอด ๓ วาระ ฝ่ายค้านก็มี
แย้งนิด ๆ แต่ก็ผ่าน ทั้งฝ่ายค้านฝ่ายรัฐบาลก็เห็นพ้องด้วยกันว่าเป็นประโยชน์กับ
ประเทศไทย ก็นำเรียนแค่นี้ครับผม

หลวงตา นี่ละเมื่อเรื่องผ่านไปแล้วก็อย่างที่ผู้กำกับพูดนั่นแหละ ก็บันดลบันดาล
ดวงชะตาวิชาของชาติไทยเราดี ดังที่ว่าวิตกวิจารณ์กันที่จะมาขายพันธบัตร ขนาด
๓๐ วัน ขายได้หมดก็ยังมี หรือไม่เช่นนั้นประมาณ ๔๕ วันก็ยังอยู่ในเกณฑ์ดีอยู่ ไม่ได้
คิดว่ามันจะเป็นอย่างนี้ว่างั้นเถอะ ที่นี้พอออกขายฟาด ๒ วันกับครึ่งหมดเลย พวกกรม
มาขอซื้อที่หลังไม่ได้เลย เขายังจะให้เอาอีกให้รอเสียก่อน กลัวจะแบกดอกเบี้ย ท่านกะ
ไว้ให้พอดี ที่นี้ก็ผู้ว่าการแบงก์ชาติก็บอกว่าพวกเราเรียกว่า โลงแล้วข้างล่าง มีแต่จะ
ก้าวเดินข้างหน้าว่างั้นนะ เรียกว่าไม่มีปัญหาแล้ว เงินอันนี้หมุนทุกอย่างว่างั้น จึงได้มี
งานนี้ขึ้นมาเพื่อเป็นสิริมงคล

เราต้องการให้เป็นสิริมงคลแก่ชาติ และชาวพุทธของเราทั่วประเทศไทยด้วย
เราจึงจะหาพระที่ต่องใจ ๆ ว่างั้นเถอะมาให้เป็นสิริมงคลแก่พี่น้องชาวไทยของเรา
เฉพาะอย่างยิ่งในกรุงเทพมหานครของเรา ให้ท่านเหล่านี้ได้เห็นพระเจ้าพระสงฆ์ที่
นิมนต์มาเป็นยังงี้ ให้ได้ดูได้ชมท่าน มาจากที่ต่าง ๆ มีแต่วัดในป่าในเขา เป็นเรื่องของ
เราเป็นผู้สั่งเอง ถ้าไม่อย่างนั้นท่านอาจไม่มาก็ได้ เพราะท่านเหล่านี้ไม่ใช่เป็นผู้เสาะ
แสวงหาดีเรกลาก ท่านเสาะแสวงหาธรรมเป็นกิจจะลักษณะจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา อัน
นี้ก็เป็นเรื่องของหลวงตาเป็นผู้สั่งให้ไปหาเอาพระในวัดนั้น ๆ เป็นเรื่องเราสั่งเอง
เพราะฉะนั้นท่านอยู่ที่ไหนก็จำจะต้องมาแหละ ทางมหานิกายก็เหมือนกัน ก็เป็นเรื่อง
เราสั่งเอง เพราะท่านเหล่านั้นกับเราก็เป็นอันเดียวกันอยู่แล้ว เราเป็นคนสั่งเองท่านก็
ต้องมาแหละ จึงกะว่ายังงี้ต้องได้พระ ๓๐ องค์ที่เราต้องการ

คือเราต้องการ ๓๐ ทางแบงก์ชาติว่าอยากได้ ๖๐ เรามาพิจารณาความเหมาะ
สม ความแน่นหนาแน่นคงอยู่ในจุด ๓๐ เอาตรงนี้แหละ ส่วน ๖๐ ปีหรือ ๖๐ องค์ เอาไว้
ก่อน อันนี้จุดสำคัญ มงคล เราารู้สึกว่าเราอบอุ่นในจุดนี้มาก เราว่าอย่างนี้ เอาอันนี้เลย
ผู้ว่าการฯ ก็ยอมรับทันที เพราะฉะนั้นจึงเอา ๓๐ องค์ วันนั้นจะได้เห็นทั่วหน้ากัน พระ
เจ้าพระสงฆ์จะมาจากที่ต่าง ๆ วัดนั้น ๆ วัดละก็องค์ก็แล้วแต่ มันจะครบกำหนด ๓๐
องค์นะ วัดนั้นเท่า นั้น วัดนี้เท่า นั้น รวมกันแล้วเป็นเท่า นั้น ให้ได้ ๓๐ แล้วก็ให้มีสมเด็จพระ
มหาธีรราชจารย์ วัดชนะสงครามนี่องค์หนึ่งท่านเป็นประธาน เป็นเจดีย์สำคัญมากนะ
อ้อ พระอย่างนี้หาไม่ได้ เพราะฉะนั้นเราถึงออกทันทีเลย ออกทางวิฑู ฝากสักการบูชา
อนุโมทนาไปหาท่าน ท่านก็พอใจมากทีเดียว

นี่เราพูดถึงเรื่องจะช่วยชาติของเรา ขอให้พี่น้องทั้งหลายกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ด้วยความรักชาติด้วยความเสียสละ ด้วยความพร้อมเพรียงสามัคคีกัน แล้วให้ฟังเสียงหัวหน้านะ หัวหน้านี้คือธรรมนั้นแหละเป็นหัวหน้า อย่างหลงตาเป็นหัวหน้า พี่น้องทั้งหลายนำธรรมออกมา ธรรมว่ายังไงจะก้าวเดินตามธรรม ๆ จึงให้ฟังเสียงหัวหน้า ว่ายังไงก็บึกบึนไปตามนั้น หลวงตาก็บึกบึน แม้เป็นหัวหน้าก็ต้องบึกบึนไปตามชั้นของหัวหน้า ไม่ได้ไปอย่างสะดวกสบายนะ แบบบึกบึนเหมือนกันนั้นแหละ เพราะฉะนั้นขอให้ฟัง เวลานี้ทองคำเรา ก็ยังเหลืออยู่ ๔ ตันกว่า ได้ ๕ ตันกับ ๒๓๔ กิโล ก็ยังเหลืออีก ๔ ตันกว่า ตั้งแต่ ๕ ตันกว่าเราก็ยังได้แล้ว ทีนี้ ๔ ตันเราจึงไม่หนักใจอะไรนะคะ เราเชื่อพี่น้องชาวไทยเรา ยังไงจะได้แน่นอน ส่วนข้าหรือเร้วเราไม่ได้ถือเป็นข้อกำหนดอะไรมากนัก แต่ที่สำคัญก็คือว่าให้ได้

เวลานี้เราได้ออกสนามแล้ว ขึ้นเวทีแล้ว ประกาศแล้วว่าคนทั้งประเทศไทยเราให้หาทองให้ได้ ๑๐ ตัน จะเอาให้ได้ เพื่อลบความสกปรกโสภณแห่งชาติไทยของเรา ซึ่งผ่านมาเมื่อ ๓-๔ ปีนี้ แทบจะไม่มีอะไรเหลือในเมืองไทยเลย นี่เราก็อธิษฐานขึ้นมาด้วยกำลังความรักชาติความเสียสละ และความพร้อมเพรียงสามัคคีกันเต็มเม็ดเต็มหน่วย ก็ได้ผลเป็นที่พอใจมาเป็นลำดับลำดับ ทีนี้ต่อไปให้เราศึบศึบลานอีกเอาให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ให้ความดีของเรานี้กระเทือนออกไปลบล้างสิ่งเลวร้ายทั้งหลายที่เมืองนอกเมืองนาใกล้ไกลเขารู้หมดนะ ความไม่ดีของชาติไทยเรา ความเหลวแหลกแหวกแนวนี้ะ กำลังจะจมนลงทะเล นี่พินขึ้นขนาดนี้แล้ว แล้วต่อไปก็เอาทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน ปิ้งกรอบไปหมดเลย มีแต่ความสว่างามปรากฏเด่นชัด คือความรักชาติคือเมืองไทยของเรา ความเสียสละ ด้วยความพร้อมเพรียงสามัคคีคือเมืองไทยของเรา เมืองไทยของเรานั้นแหละจะออกนะ เป็นผลดีติดตามมาเรื่อย ๆ ขอให้พี่น้องทั้งหลายตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติ

เรื่องที่เราได้มาแล้วนี่ เป็นที่แน่ใจแล้ว ต่อไปเราก็จะพยายาม เรื่องสมบัติเงินทองข้าวของนั้น เราไม่อยากพูดอะไรมาก เพราะมันเชื่อเจ้าของเสียจนเหลือเชื่อว่ามันเถอะ เราอยากพูดอย่างนั้นะ ก็เราไม่มีอะไรเลยจริง ๆ กับสมบัติเหล่านี้ เพราะฉะนั้นเขาที่มาโจมตีเราว่า ที่บรรดาพี่น้องชาวไทยเรานำเงินมาบริจาคผ่านเรา นี่ เราเอาเข้าพุงหมดอย่างนี้ เราจึงได้อ่านพวกนี้ชัดเจนนะ หนังสือใบหนึ่งเรื่องกฎเกณฑ์หรือข้อบังคับหรือทะเบียนบัญชีเงินของเรา เราเก็บเท่าไร จ่ายยังไง ๆ เขาก็ไม่เคยมาดู เราเป็นผู้ถือบัญชีเอง เขายังกล้ามาพูดได้ว่า เราเอาเงินของพี่น้องทั้งหลายมาเข้าพุงหมด มันเห็นได้ยังไงรู้ได้ยังไงไซ้ไหม

ที่นี้เราเองผู้ทำบริษัทร้อยเปอร์เซ็นต์ นี่ละมันอ่านพวกเปรตพวกผีได้ เพราะเราบริษัทเต็มเหนี่ยว ก็มาหาเรื่องว่าเรานี้ก็เงินพี่น้องทั้งหลายเข้าพุงหมด นี่มันอ่านได้อย่างชัดเจนมากร้อยเปอร์เซ็นต์เลย เพราะเราบริษัทร้อยเปอร์เซ็นต์ กับที่ว่าเราเอาเข้าพุงร้อยเปอร์เซ็นต์ มันจึงอ่านผู้ที่มาหาเรื่องใส่เราได้อย่างชัดเจนว่า สภาพของพระหมดบอกอย่างนี้เลย เรารู้ว่าไม่เชื่อถือเราพูดจริงๆ อย่างนี้ เพราะเราเชื่อการกระทำของเราบริษัทที่สุดส่วนแล้ว นี่แหละเรื่องราวมันเป็นอย่างนี้ ไม่ต้องมากังวลแหละ ไร่เรื่องเงินทองข้าวของจะรั่วไปไหนไหลไปไหน อย่าไปกังวลให้เสียเวลา หลวงตาเองเป็นผู้ยืนยันรับรองพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทยมาแล้วได้ ๓-๔ ปี ถ้ายังมีหวังอยู่นี้มาหาประโยชน์อะไรทำอะไร

หนักมากขนาดไหนเวลานี้กับพี่น้องชาวไทย ไปที่ไหนมีแต่โบกมือ ขอเงิน ขอทอง ขอดอลลาร์ สุดท้ายเขาไม่อยากจะดูหน้าหลวงตา พอไปแล้ว อีตานั้นมาแล้ว เขาจะว่าอย่างนั้น อีตานั้นมาแล้ว คอยฟัง ๆ ทางนั้นก็แยบออกมา ไหนทองคำ ไหนดอลลาร์ ไหนเงินสด เขาเลยเอือมระอาไม่อยากจะฟัง เพราะกวนบ้านกวนเมืองเหลือประมาณ ถ้าพูดแบบโลก ๆ นะ ถ้าพูดแบบธรรมท่านทั้งหลายก็ทราบแล้ว นี่ละก็พูดตลกบ้างละซิ จะว่ายังไง โลกก็ยังตลกได้ ธรรมเราก็ตลกได้เหมือนกัน ตลกเป็นธรรมนี้วะ ให้พากันอุตสาหะพยายามทุกคน ตั้งอกตั้งใจ

วันที่ ๑๒ นี้ก็จะมีการขึ้นที่ วัดป่าบ้านตาด อันนี้ก็งานเพื่อชาติ เราอ่อนลงทุกอย่างนะถ้าเป็นเรื่องเพื่อชาติ ๆ แต่ก่อนวัดนี้ใครมาแตะได้เมื่อไร งานไม่ให้มีเลยเด็ดขาด ที่นี้พอมีการช่วยชาติขึ้นมา อะอะ ก็งานวัดป่าบ้านตาด ๆ มันพิลึกนะ เราก็ยอมรับ ก็เพื่อชาติของเรานั้นแหละ

ขอประกาศเพิ่มเติมให้พี่น้องทั้งหลายทราบว่า พอเรามารวมทองคำเก่าและใหม่ที่ได้อ่านแล้วมันก็พอเหมาะกันที่จะพอมอบได้แล้วนะ แล้วควรจะมอบในระยะนี้ก็ขอให้ได้มอบนะ ทองคำเราที่ควรจะได้ ๕๐๐ กิโล คือพอได้ ๕๐๐ กิโลแล้วเราจะหลอมทันที พอหลอมเสร็จแล้วเตรียมพร้อม แล้วมอบในวันนั้นเหมาะสมแล้ว ให้ได้มอบเสียคราวนี้คราวหนึ่ง ช่วยกัน ให้ได้มอบเดือนธันวาคม เราค่อนข้างเชื่อแนใจด้วยว่าจะได้เพราะเดี๋ยวนี้ได้ สองร้อยกว่ากิโลแล้ว แล้วก็ทองคำกฐินก็จะมาบวกกันเข้าอีก กับทองคำพี่น้องทั้งหลายบริจาคมาอยู่ตลอดนี้ก็จะมารวมกัน ๆ ดีไม่ดีจะมากกว่านั้นอีก แต่เรายังไม่กะให้ได้ตันหนึ่งคราวนี้มันจะเกินไป เข้าใจไหม ให้อ่อน ๆ ไว้ก่อน ๆ ยังไงก็ต้องให้ได้ ๕๐๐ กิโลคราวนี้แหละนะ

คราวงานวันที่ ๑๐ ธันวาคมที่จะมาถึงนี้นะ ขอให้เราทั้งหลายได้ทองคำไม่ต่ำกว่า ๕๐๐ กิโล แล้วจะได้มอบทองคำในงานนี้พร้อมกันเลย ส่วนดอลลาร์เราได้แล้วเวลานี้

ประมาณแสนห้า จะได้แค่วันก็เอาแค่นั้นก่อน คือ เงินดอลลาร์นี้จะตามกันไป มาก
น้อยก็ตาม อย่างคราวที่แล้วก็สามแสน คราวนี้จะได้เท่าไรเราก็ตามทองคำออกไป
เหมือนกันนั่นแหละ กรุณาทราบตามนี้นะ

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com